

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

extra aquam vivere non possunt; ita & religiosos extra suum monasterium non esse tutos, quando vanitas aut leuitas extra suam deducit claustrum. Amat præterea solitudinem cellæ suæ certis tēporibus, vt in ea explere possit penſum suorū exercitiōrū spiritualiū. Qui tamen non propterea tēpore opportuno alio tempore cōmunicare, & agere cum alijs vitis probis eius Professionis. Et S. Dorotheus ait: antiquos Patres consueuisse diuidere perfectionem religiosam in duas partes; quarum altera erat, nosse solam esse, & quietum in sua cella; altera verò, scire, agere, & versari cum patribus & senioribus domesticis: vt bonis eorum exemplis & consilijs instrueretur.

serm. 16.

3.

Ex his oritur vt etiam amet silentium, cum omni ea seueritate, quam Religionis Regulæ præscribunt; eò quòd ad eius cōseruationem multum id referat. Sed non loquitur tamen hic Ieremias præcipuè de silentio exteriori: si enim religiosus sit solus; quid mirum, si taceat, non habens cum quo loquatur? Sed quoniam qui soli sunt, solent intra seipſos valde loquaces esse, lingua scilicet imaginationis & ratiocinationis colloquentes cum absentibus, quasi essent præsentēs; aut secum ipsis in varijs negotijs: ait non solus solus solitarius sed etiam *taciturnus*: amando scilicet internum silentium, & frangendo mentis vagationes, & ratiocinationes inutiles; quæ sunt verbis otiosas ac superfluis.

4.

Locutio
hominis
cum Deo.

SED quoniam impossibile est, hominem ita interiùs tacere, vt cum nemo loquatur: addit vltimò Propheta, quod idem *leuauit se super se*: ad loquendum cum Deo, cum Angelis, & Sanctis; oratione scilicet & cōtēplatione quibus spiritum suum cum Diuino per amorem coniungit. Et quoniam nihil est excelsius ipſo Deo: idèd non potest homo altius eleuare se super se; quàm cum se coniungit Deo si que vnus Spiritus cum illo. Fris. Hieronymus explicans hæc verba dicit: militum Christi perfectio est eam mentem habere à cunctis terrenis negotijs, & tumultu sæculi: eam quæ quantum humana imbecillitas sinit, festinat vnire cum Christo. Ad hanc autem perfectionem aspirare debent Religiosi, quamuis rara sit & paucis dono Dei hæc perfectio cōcessa: eò quòd pauci, ex seruire, qui necesse est, sese disponant, vt illam Deus ipsis largiatur. Est tamen operæ pretium, vt Nonitij ab ipſo statim initio eam discere incipiant: ascendentes per quatuor iam insinuatos gradus, & portantes semper super se iugum legis cum obedientia perfecta: hoc enim nullo tempore, nullo loco aut occupatione, aut exercitio per totam vitam est deponendum.

§. 2.

SED pergit vterius Ieremia doctrina ne enim, qui se, eleuat super se, enescat & pereat: hoc ei pondus adijcit: *Ponet in puluere os suum*: hoc est de mis: eliget sibi vltimum locum in rebus omnibus, relinquens alijs primū

Nis

g:lica perfectionis: promptitudo scilicet ad excipiendas iniurias, & contemptus; ærumnas, ac dolores euenturos; cum quadam fame & siti eorū. Ita concludit Ieremias dicens: *Dabit percutienti se maxillam, satrabim opprobriū.* Quatuor sunt qui possunt Tyronem percutere. Deus, cum eum malis, alijsq; laboribus vilitat; Prælatus, cum eum reprehendit, & pro eius defectibus punit; aut rebus durioribus & alperioribus eum exerceat, ac perdat amici & locij, cum aliqua dicunt, aut faciunt contra ipsum, quæ enim pugnant & contemnunt: ac denique inuisibiles aut visibiles hostes: qui eum persequuntur & cruciant. Omnibus enim his maxillam suam offert, ut percutiatur, conspuatur, & irrideatur; acceptans lubens omnes ictus, & contemptus exorientes, instar famelici, ac sitientis hominis, cupientis malum cibi & potūs: quod possit famem & sitim suam sedare. Ex quo promerit, non solum non oderit eos, à quibus læditur, ac contemnitur; sed eorum peccatiùs amet ex toto corde. Et quamuis illi sint hostes, & ex aliquo odio ipsi vulnerent: non propterea eos desinit diligere, & in sua immittere vitæ sicut enim dolores & contemptus amat & amplectitur: ita eos amat à quibus inferuntur: & sic sua desideria explet: ut in omnibus imitetur deificissimum suum Magistrum ac Redemptorem, de seipso dicentem: *deus meum dedi percutientibus, & genas meas vellentibus: faciem meam non auerit increpantibus & conspuentibus in me. Posui faciem meam ut petram durissimam, ut ictus exciperem: & scio quoniam non confundar.* Quæ autem maior felicitas in hac vita esse potest: quàm heroica huiusmodi exempla nostri saluatoris imitari: dum in ipsis contemptibus honor inuenitur, in doloribus gaudium, in ærumnis ac laboribus quies, ac solatium; & saturitas in eo, quod videat se repleri? Tunc enim valde excellenter promissio illa impletur, dicitur di Religiosis centuplum e *cum persecutionibus*, ob saturitatem & letitiam quam Deus in illis tribuit.

d Isai. 50. 6

e Mar 10. 30

Hæ sunt præcipuæ virtutes, in quibus debent eminere Nobis, ut in suo Tyrocinio feruentes sint ac perfecti. Et ex ijsdem conficere licet lenchum talentorum, & facultatum, quæ in illis esse debent: ut ad Professionem aut vota admittantur: ita ut Magistri diligenter examinent, & feruent: an omnes illas habeant; aut saltem, ad eas comparandas, aptitudinem. An scilicet magnam habeant fidem, qua sola in exitu ex seculo, rebus visibilibus deserendis, dirigantur; an decreuerint, Deum accipere in hereditate, ac possessionem: desiderantes eum semper, & in rebus omnibus quærere; an totam suam fiduciam ac fortitudinem ita in eo collocent, ut longanimes sint, & moras in explendis ijs, quæ promittit, ferant: an iuuentute tua Domini iugum portauerint? & an propensionem natiue habeant, & sese applicent ad ferendum vitæ Religiosæ iugum, cum integro obsequio

obedientia & subiectione? an quietem, solitudinem siue recollectionem, & silentium ament: vt seorsim cum Deo agant? an sint generoso corde, cupientes eleuare se super seipos. vt egregia quæque in Diuino seruitio libenter aggrediantur: & studeant intime coniungi suo Creatori? an ad res humiles & abiectas afficiantur; & propendeant, vt vltimum sibi locum in rebus vltimis eligant? & an ad opprobria, dolores, & ærumnas sustinendas parati sint, easque esuriant, ac sitiant? Hæ præcipue sunt dotes & qualitates feruentium Tyronum: quamuis non statim possint illas ad eam perfectas habere. Sed Prælati ac eorum Magistris incumbit, eos iuuare, & ad progressum stimulare: vt in proximo capite apparebit.

CAPVT XI.

RATIO TYRONES IUVANDI ANTE VOTORVM EMISSIONEM; seq. ad eadem edenda præparandi.

QVAMVIS DEUS DOMINUS noster vocans ad statum religiosum & inspirans renunciations & vota, quæ in eo fiunt: præcipue adiuet gratia efficacia suæ vocationis, vt ea executioni mandentur, cooperante ipso nouitio feruenter, vt dictum est: vult nihilominus, vt Prælati Religionum per Moysen significati; & Magistri nouitiorum per Aaton, curam gerant eorum, quos ipse vocauit; iuuentque vt promulã mundo recedant, & consciant in ipso Nouitiatu itinera perfectionis cum tanto seruore, vt suorum votorum oblationem & Professionem ipsa exerce lenter perficiant: ad tres præcipuos fines in hoc aspicientes. *Primus* est, in eius Dei gloria: quæ crescit splendore sanctitatis, quam habebunt, ipsius obsequio se totos manciparunt. *Secundus* est, bonum ipsiusmet Religionis: cuius incrementum & perfectio ex eo dependet, vt bonos eius tradat, sanctitatem promouentes, quam mater ipsa profitetur. *Tertius* est, bonum ipsorummet tyronum: vt proficiant, & opus Dei cum dignitate faciant, suaque vota in magna excellentia offerant, & perfectionem consequantur, ad quam sunt vocati. Torum hoc complectitur perfectus zelus a charitate proueniens: quæ duobus suis actibus amoris Dei, & proximi, urget Prælatos, ipsos Magistros, & alios Religionis seniores, vt Nouitiorum ac Tyronum perfectionem promouere studeant, ob tres prædictos fines. Quod iucundo quodam colloquio spiritus Sanctus explicuit in libro Canticorũ, sic dicens: *Soror nostra parua, & vbera non habet. Quid faciemus soror nostra in die, quando alloquenda est? (cũ scilicet agetur de ea sponso tradenda) respondit: ad faciemus super eum propugnacula argentea: si ostium est, compingemus illa tabule cedris.* Quæ verba continent quandã ratione consultandi, quã

Supr. c. 2.

Ad bonum Religionis.

a Can. 8. 8.